

Scott Ritter: Pravda o tancích a jak NATO lže na cestě ke katastrofě na Ukrajině

- CZ24 News | 5. února 2023

UKRAJINA: Tanková válka prošla vývojem. Velké obrněné bitvy, které byly charakteristické pro velkou část druhé světové války a arabsko - izraelské konflikty, které sloužily jako základ operační doktríny NATO i Sovětského svazu (a které Spojené státy zavedly během operace Pouštní bouře v roce 1991), se již vyčerpaly.

Podobně, jako většina vojenských technologických inovací, taktéž i schopnost učinit moderní hlavní bojový tank schopným přežít byla překonána zavedením obranných systémů určených k překonání tankových útoků. Pokud by se moderní vojenské síly pokusily zahájit rozsáhlý útok s převahou tanků proti dobře vybavenému protivníkovi na stejné úrovni vyzbrojenému moderními protitankovými střelami, výsledkem by byla rozhodující porážka útočící strany viditelná [kouřícími trupy vyhořelých tanků](#).

Je však nutné porozumět několika problémům. Tanky mají na moderním bojišti stále zásadní roli. Jejich status mobilního bunkru je neocenitelný v konfliktech typu „meat-grinder of attrition“ (mlýnku na maso), které definují současnou etapu rozsáhlých pozemních bojů. Rychlost a pancéřování stále přispívají k přežití a hlavní zbraň tanku zůstává jednou z nejsmrtonosnějších zbraní na moderním bojišti.

Moderní tank však nejlépe funguje jako součást týmu několika kombinovaných zbraní, podporovaného pěchotou (jízdni i nejezdni) a velkým množstvím podpůrných zbraní (dělostřelectvo a blízká letecká podpora). Jako součást takového týmu, zvláště dobře vycvičeného, v umění boje zblízka [zůstává tank základní válečnou zbraní](#). Pokud je však tank provozován izolovaně, je to jen drahá mobilní rakev.

Teď se hodně mluvilo o nedávném rozhodnutí NATO a spojeneckých zemí poskytnout Ukrajině západní hlavní bojové tanky. Politika tohoto rozhodnutí je však samostatným tématem. Tento článek se bude zabývat operačními praktickými aspekty tohoto rozhodnutí, konkrétně zda se poskytnutím těchto nových zbraňových systémů zvýšila vojenská schopnost Ukrajiny.

K zodpovězení této otázky je třeba prozkoumat tři základní problémy:

- výcvik,
- logistickou udržitelnost a
- operační nasazení.

Výcvik

Základní výcvik člena americké posádky M1 Abrams trvá až 22 týdnů. Tento výcvik poskytuje vojákovi pouze základní dovednosti, aby byl funkční. Skutečné operační odbornosti se dosáhne až po měsících, ne-li letech dalšího výcviku nejen v systému samotném, ale i v jeho používání v rámci podobně vycvičeného kombinovaného týmu. Jednoduše řečeno, ani ukrajinská posádka tanku se zkušenostmi s obsluhou tanků T-72 nebo T-64 ze sovětské éry nebude schopna okamžitě přejít na hlavní bojový tank západního typu.

 Hlavní bitevní tanky T-72B3M od 1. gardového tankového pluku na Rudém náměstí

V první řadě velikost posádky tanku sovětské éry je tříčlenná, což odráží skutečnost, že sovětské tanky využívají automatický nabíjecí mechanismus. Západní tanky mají čtyři členy posádky, protože nabíjení hlavního tankového kanonu se provádí ručně. Přizpůsobení se této dynamice vyžaduje čas a rozsáhlý výcvik.

Výcvik je nákladný. NATO v současné době poskytuje Ukrajině **tři typy západních** hlavních bojových **tanků**: britský Challenger 2, německý Leopard 2 a americký M1A2.

Neexistuje **jednotný výcvikový kurz** – každý tank vyžaduje vlastní unikátní výcvikový prospekt, který není přímo přenositelný na jiný systém.

Decentralizované výcvikové procesy vytvořené tímto různorodým přístupem podporují neefektivitu a vytvářejí rozdíly ve výsledcích – jedna posádka nebude jako druhá, což je v boji, kde mají být jednotky zaměnitelné, aby se podpořily předvídatelné výsledky, pokud všechny ostatní okolnosti zůstanou stejné, obvykle fatální.

Navíc tyto problémy budou posíleny důrazem, který bude kladen na rychlé výsledky. Skutečnost je taková, že jakékoliv výcvikové programy, které budou vyvinuty a dodány státy poskytujícími tanky, budou pro tento úkol nedostatečné, což bude mít za následek, že špatně vycvičené posádky se dostanou s extrémně komplikovanými zbraňovými systémy do nejnebezpečnějšího prostředí na světě pro tank – do zubů ruské armády, která je navržena a vybavena tak, aby tytéž tanky likvidovala.

Logistická udržitelnost

Tanky patří mezi technicky nejnáročnější zbraňové systémy na moderním bojišti. Neustále se porouchávají, zejména pokud nejsou řádně udržovány. V případě tanku [M1 Abrams](#) připadají na každou hodinu pobytu v poli tři hodiny údržby. Tento problém se v boji jen umocňuje.

Obvykle je obrněná jednotka vybavena vysoce specializovanými mechaniky-údržbáři, kteří dokáží opravit většinu drobných problémů, které mohou tank odstavit na vedlejší kolej. Vzhledem k požadavkům na výcvik, který je nutný k vytvoření vysoce kvalitních mechaniků, je nepravděpodobné, že by Ukrajině byla poskytnuta takováto podpora údržby.

 Ukrajinský dělostřelec hází prázdnou 155mm nábojnici, zatímco ukrajinští vojáci 23. listopadu 2022 střílí z houfnice M777 směrem k ruským pozicím na frontové linii východní Ukrajiny.

To znamená, že tanky, které jsou Ukrajině poskytovány, budou muset být vráceny do zemí NATO pro případné významné opravy techniky, která je poškozena prostým používáním nebo skutečným bojem. Stručně řečeno, je vysoce pravděpodobné, že se západní hlavní bojový tank v ukrajinských rukou v určitém okamžiku během jeho operačního použití Ukrajinou porouchá, což znamená, že celkový počet tanků, které bude mít Ukrajina k dispozici, bude mnohem nižší než počet poskytnutých tanků.

Operační nasazení

Vrchní velitel ukrajinských ozbrojených sil, generál Valerij Zálužnyj, minulý měsíc řekl časopisu The Economist, že potřebuje 300 tanků, 500 bojových vozidel pěchoty a 500 kusů dělostřelectva, pokud má mít nějakou šanci porazit Rusko.

Po zasedání kontaktní skupiny v Ramsteinu 20. ledna a následných diskusích o poskytnutí tanků, se NATO a jeho spojenečtí partneři dohodli, že poskytnou méně než **50 %** požadovaného počtu **tanků**, méně než **50 %** požadovaného počtu **bojových vozidel** pěchoty a méně než **20 %** požadovaného **dělostřelectva**.

Harmonogram dodávek tohoto vybavení je navíc nepřehledně rozložen do období, které se protáhne

na **mnoho měsíců** a v některých případech se protáhne až do roku 2024. To nejenže komplikuje otázky výcviku a logistické udržitelnosti, které jsou pro Ukrajinu již tak nepříznivě nakloněny, ale také to téměř **znemožňuje** jakoukoli smysluplnou snahu o **začlenění** tohoto materiálu do uceleného **plánu operačního nasazení**. Stručně řečeno, Ukrajina bude nucena zapojit poskytnutou techniku – zejména tanky – do boje po částech.

Pravda o tancích je taková, že [NATO a jeho spojenecké země Ukrajinu více oslabují](#) a nikoliv posilují, protože jí poskytují vojenské systémy, které jsou příliš složité na obsluhu, mimořádně obtížné na údržbu a nemožné k přežití, pokud nejsou použity přesvědčivým způsobem za podpory rozsáhlých partnerů s kombinovanou výzbrojí.

Ve své podstatě tak rozhodnutí poskytnout Ukrajině západní hlavní bojové tanky je doslova sebevražděným paktem, což by ti, kteří tvrdí, že se starají o nejlepší zájmy Ukrajiny, měli zvážit dříve, než bude pozdě.

AUTOR: Scott Ritter

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ